О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 44793

гр. София, 13.11.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в закрито заседание на 13.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **8117** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр.с чл.144 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на адв.П. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, оф.3, пълномощник на Я. Л. Н., жалбоподател по настоящото дело, с която се иска допълване на Решение № 37567 от 29.09.2026 г., постановено по делото, в частта за присъдените разноски. Подателят на искането иска Съдът да му присъди адвокатско възнаграждение, за присъждането на което своевременно е отправено искане в открито съдебно заседание на 11.09.2026 г. Посочва, че процесуалното представителство и защита е осъществено на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Подробни съображения излага в молбата.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, чрез юк.П. е изразил становище за неоснователност на искането.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Жалбоподателят чрез процесуалния си представител своевременно е направил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение. Не е представил списък по чл.80 ГПК. По силата на чл.80, изр.2 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските, но може да иска допълване на решението в частта му за разноските.

Съдът установи, че не се е произнесъл със съдебния акт в частта за претендираните разноски, поради което молбата се явява допустима. Същата молба е допустима и предвид изхода на правния спор.

С Решение № 37567 от 29.09.2026 г. Съдът е отменил Решение № ВР-11/17.06.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последващата молба на Я. Л. Н., гражданин на К., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ КП-04-3234/03.06.2026 г.; и е изпратил преписката на

Председателя на ДАБ за образуване на производство за предоставяне на международна закрила и произнасяне по молба вх.№ КП-04-3234/03.06.2026 г., подадена от Я. Л. Н., при изпълнение на указанията, дадени с мотивите на решението.
Жалбоподателят Я. Л. Н. и процесуалният му представител адв.П. на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА са сключили Договор за правна защита и съдействие от 25.06.2026 г. (л.169). За осъщественото процесуално представителство е уговорено, че адвокатът оказва на горепосоченото основание безплатна адвокатска помощ. Следва да се приеме, че в случая се касае за осъществяване на безплатна адвокатска помощ на материално затруднено лице. В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение.
Съдът намира за неоснователно позоваването от ответника на чл.92 ЗУБ. Разпоредбата постановява, че съдебните производства се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски с изключение на разноските за експертиза, със законовата корекция, че такива не се дължат от чужденеца, ако той докаже че не разполага със средства за задоволяване на основните си жизнени потребности. От анализа на нормата е видно, че тя е създадена с цел защита правото на лицата, търсещи закрила на достъп до правосъдие. За да се обезпечи това им право, жалбоподателите са освободени от заплащането на държавна такса за образуване на съдебно производство, за разноски за предоставена от съда правна помощ, за преводач и т.н. Визираната разпоредба няма отношение към искането за присъждане на разноски съобразно изхода на спора. Тя не създава благоприятен режим за административния орган и по никакъв начин не го освобождава от заплащане на съдебни разноски съобразно изхода на спора. Заплащането на адвокатско възнаграждение се дължи на общо основание за предоставената адвокатска защита. По отношение на ответния административен орган намира приложение общата процесуална разпоредба на чл.143, ал.1 АПК - при отмяна на обжалвания административен акт ответникът дължи възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв. В конкретния случай подателят е направил своевременно искането си за присъждане на разноски и ги е доказал с писмени доказателства.
Разпоредбата на чл.38, ал.1, т.2 ЗА определя, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като на основание чл.38, ал.2 ЗА в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати.
Съгласно чл.36, ал.2 ЗА размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката и клиента, като този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В случая страните не са договорили размер на адвокатското възнаграждение, поради което той следва да бъде извлечен от законовите разпоредби. Минималният размер на защитата по административни дела без правен интерес е определен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, където е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.
Предвид установеното, диспозитивът на Решение № 37567 от 29.09.2026 г. следва да бъде допълнен в съответствие с изложеното по-горе и ответникът следва да заплати на адв.П. сумата в размер на 511,29 € на основание чл.38, ал.1, т.2 вр. чл.36 ЗА. Неоснователно е искането на адв.П. да му бъде присъдено възнаграждение в размер на 600 €, доколкото делото не се отличава с

фактическа и правна сложност.
Тъй като според чл.248, ал.3, изр.второ ГПК определението за разноските може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението, а съобразно чл.85, ал.3 във вр.с чл.58, ал.2 ЗУБ решението на административния съд не подлежи на касационно обжалване, то и настоящото определение не подлежи на касационно обжалване.
Така мотивиран, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДОПЪЛВА Решение № 37567 от 29.09.2026 г., постановено по адм.дело № 8117/2026 г. по описа на АССГ, в частта му на разноските, като:
ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците да заплати на адв. С. Б. П., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.8, пълномощник на Я. Л. Н., гражданин на К., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], жалбоподател по настоящото дело, адвокатско възнаграждение по адм.дело № 8117/2026 г. в размер на 511,29 € (петстотин и единадесет евро и 29 евро цента).
Определението е окончателно.

СЪДИЯ: